

ע"פ 4153/17 - חיים שמריהו חסקינד נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 4153/17

כבוד השופט ע' פוגלמן
חיים שמריהו חסקינד

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין של בית המשפט המחוזי
בירושלים (כב' השופט ר' כרמל) בת"פ 58450-10-15
מיום 20.4.2017

תאריך הישיבה: כ"ט באייר התשע"ז (25.5.2017)

בשם המבקש: עו"ד דוד ברהום

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חינואווי-כראם

החלטה

1. המבקש הורשע בבית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' כרמל) בעבירות שעיקרן סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה ציבורית לפי סעיף 2332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף לפי תקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות); והפרת חובת החזקת תעודות לפי תקנה 9(א) לתקנות. בגזר הדין עמד בית המשפט על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות - שלום

עמוד 1

הציבור וביטחונו, זאת תוך שקבע כי אין מדובר בפגיעה פוטנציאלית בערכים אלה, אלא בפגיעה של ממש אשר גרמה לנזק ולנפגעים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של המבקש הוא שנתיים עד שש שנות מאסר. בהמשך לכך, בבואו לגזור את העונש בגדר המתחם נקבע, לחומרה, כי למבקש הרשעות קודמות הן בתחום הפלילי הן בתחום התעבורתי. מנגד, נקבע כי נראה שהמבקש מנהל אורח חיים נורמטיבי ועובד בעבודה מסודרת. על המבקש נגזר עונש מאסר בפועל לתקופה של 32 חודשים בניכוי ימי מעצרו ועונשים נוספים שפורטו בגזר הדין.

2. המבקש הגיש ערעור המכוון הן להכרעת הדין הן לגזר הדין, ובצדו בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהוטל עליו - היא הבקשה שלפניי. לטענתו במקרה זה יש להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר, שכן ערעורו מכוון הן להכרעת הדין הן לגזר הדין; במסגרת הדין בבקשה למעצר עד תום ההליכים שוחרר המבקש בתנאים מגבילים שאפשרו את המשך שגרת יומו ועבודתו ומרביתם אף בוטלו בהמשך בהסכמת המשיבה; נוכח עברו הפלילי ועברו התעבורתי הדלים, לטענתו; משלא נשקף מן המבקש סיכון לציבור; ומשעונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש אינו ארוך במיוחד. לשיטתו, סיכויי הערעור גבוהים ולפי הלכות שיצאו מלפני בית משפט זה ראוי לעכב את ביצוע עונש המאסר בפועל במקרים כגון דא.

3. במהלך הדיון שהתקיים לפניי חזר בא כוח המבקש על טיעוניו בבקשה שלפיהם סיכויי הערעור טובים, שכן הרשעת המבקש מבוססת על עדות שוטר שלגביה קיימות ראיות סותרות ולא ניתן לבסס עליה זיהוי ועל ראיות נסיבתיות שלגביהן הוצג תרחיש חלופי שיש בו פוטנציאל זיכוי. בא כוח המבקש חזר על טענתו שלפיה המבקש שוחרר ממעצר והוטלו עליו תנאים מגבילים כבר בשלב מוקדם של הליך המשפטי שננקט בעניינו, וכי בהמשך בוטלו מרבית התנאים בהסכמת המשיבה. נטען כי במהלך תקופת ניהול המשפט יצא המבקש לחו"ל ושב לארץ במועד האמור. משכך, טען בא כוח המבקש כי המבקש לא הפר את התנאים שנקבעו לשחרורו וכי ניתן לתת בו אמון.

4. באת כוח המשיבה התנגדה לעיכוב הביצוע, תוך שטענה כי סיכויי הערעור נמוכים היות והכרעת הדין מבוססת על ממצאי מהימנות אשר אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם. עוד טענה באת כוח המשיבה כי קיים מצבור של ראיות נסיבתיות שמבססות את אשמתו של המבקש בעבירות שמיוחסות לו, וזאת אף בהתעלם מעדות השוטר. באת כוח המשיבה ציינה כי המבקש אכן זכה להקלות במהלך משפטו אך כיום, לאחר הרשעתו, יש ליתן משקל למשך המאסר בפועל שהושת על המבקש - אשר אינו קצר - ולסיכויי הקלוש לטענתה כי יקוצר עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ושקלתי את טענות הצדדים שנשמעו בדיון לפניי, לא מצאתי להיעתר לה. כידוע, נקודת המוצא היא כי לנאשם שנגזר עליו עונש של מאסר בפועל לא עומדת עוד חזקת החפות ועליו לשאת בעונש באופן מידי (ע"פ 7764/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (9.11.2016) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 8066/15 חנון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.12.2015)). לכלל האמור נקבעו בפסיקה חריגים, שלפיהם בנסיבות מסוימות ניתן לעכב ביצועו של עונש מאסר, וזאת כתלות באיזון שבין שיקולים שונים ובהם חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המאסר שהושתה על המבקש; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש והתנהגותו במהלך המשפט; וכמו כן נסיבות אישיות ייחודיות לעניינו של המבקש (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241, 277-282 (2000)). להשקפתי, יישום שיקולים אלה בעניין שלפניי אינו מצדיק את עיכוב ביצוע עונש המאסר. עיון בערעור שהגיש המבקש מעלה כי הוא עוסק בעיקרו בתקיפת ממצאי עובדה ומהימנות, שכידוע אין ערכאת הערעור נוהגת להתערב

בהם (ע"פ 4263/14 נעא"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (24.6.2014); ע"פ 9409/09 בן יהודה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (29.11.2009)), כמו גם בתקיפת מסקנות אותן הסיק בית המשפט מהתשתית הראייתית שהונחה לפניו בגדר ניתוח הראיות הנסיבתיות. לעניין סיכויי הערעור נראה אפוא – והדברים נאמרים בזהירות המתחייבת בשלב דיוני זה ובלא לטעת מסמרות – כי לא ניתן לקבוע כי הסיכוי שהמבקש יזוכה או כי לא יוטל עליו עונש מאסר הוא גבוה במידה המצדיקה עיכוב ביצוע.

6. משכך, ובשים לב לתקופת המאסר שהושתה על המבקש, לא נראה שערעורו יתייתר גם אם תידחה הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר (ע"פ 8607/15 אבו ראס נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (21.12.2015)). בהינתן סיכויי הערעור ומשך המאסר סבורני כי אף יתר השיקולים הנשקלים, ככלל, בהחלטות העוסקות בעיכוב ביצוע של עונש מאסר ובכלל אלה עברו של המבקש שאינו מכביד והתנהגותו בזמן ההליך התלוי ועומד, אינם מטילים את הכף לטובתו של המבקש באיזון הכולל. המסקנה היא אפוא כי אין עילה לעיכוב עונש המאסר שנגזר על המבקש.

סוף דבר: הבקשה נדחת. המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 1.6.2017, עד השעה 10:00 בבית סוהר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ט באייר התשע"ז (25.5.2017).

ש ו פ ט